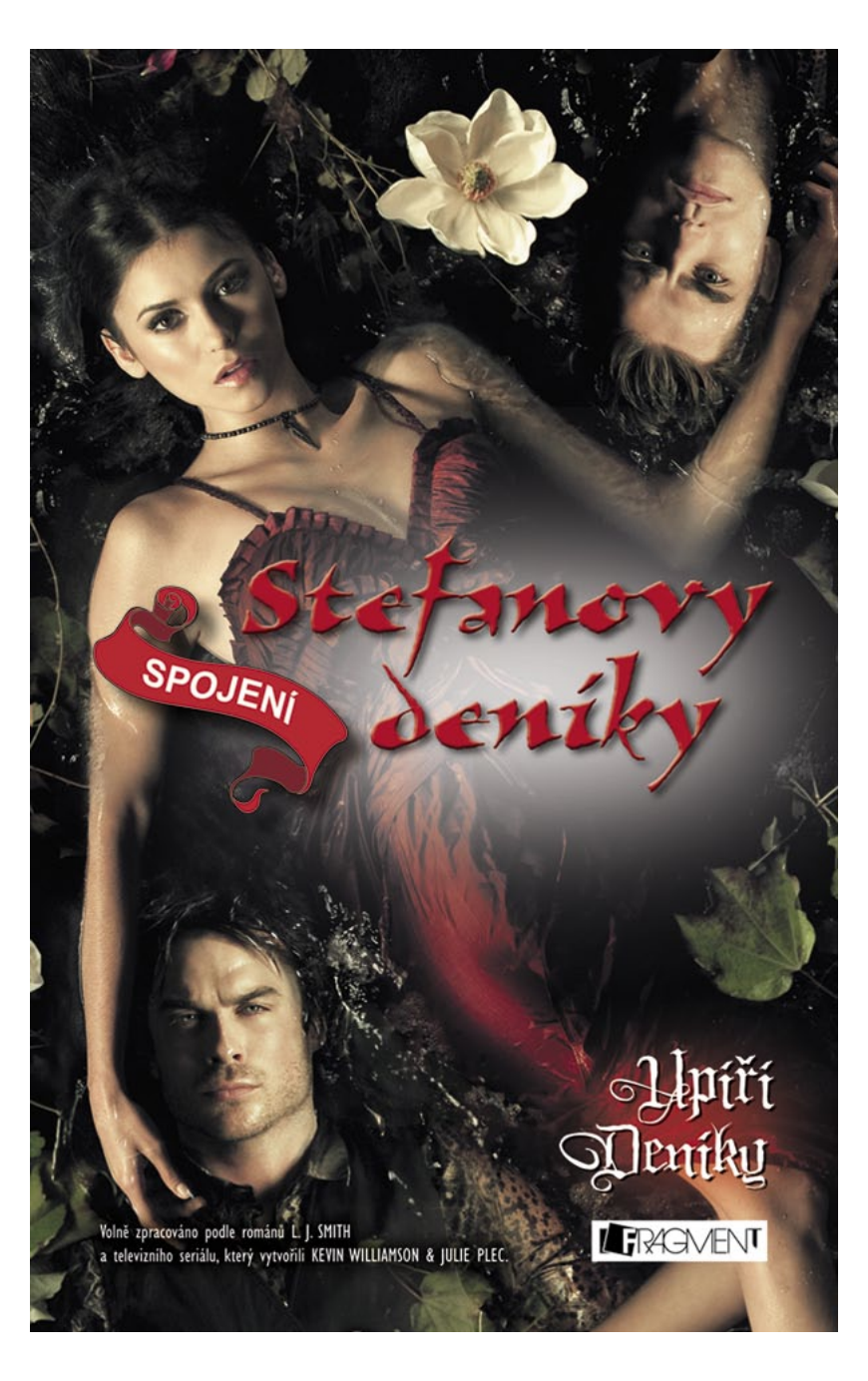

SPOJENÍ

Stefanovy deníky

Upíří
Deníky

Volně zpracováno podle románů L. J. SMITH
a televizního seriálu, který vytvořili KEVIN WILLIAMSON & JULIE PLEC.

FRAGMENT

Stefanovy deníky

Spojení

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

L. J. Smith
Stefanovy deníky – Spojení – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Úvod

Jediná věc na světě, která trvá a nikdy nekončí, je válka. Tato věta se šířila mezi lidmi onoho horkého léta v roce 1864, kdy Ameriku rozdělila občanská válka. A její pravda se potvrdila během více než dvaceti let, co jsem upírem. Pokaždé, když jsem vzal do ruky noviny, našel jsem v nich příběhy o tom, jak lidé bojují s jinými lidmi: rvačky v ulicích San Francisca, povstání v Indii, nepokoje po celé Evropě. A jakmile přestali prolévat krev a označili hroby, všechno začalo nanovo.

Ale válka, kterou jsme s Damonem vedli proti upíru Samuelu Mortimerovi, byla jiná. Jednalo se o bitvu bez jakýchkoliv pravidel. Vojáci mají bezděčný strach ze smrti, ale my, upíři, jsme nad ní zvítězili. Báli jsme se žla, které by ovládlo Londýn, kdyby Samuel vyhrál. Nastolil by nespoutanou hrůzovládu. Pro obyvatele Londý-

na byl Samuel Mortimer členem politické elity města. Ale my znali jeho pravou tvář: byl to ďábelský upír, kterého jsme se už celé týdny snažili zničit. Nejenže se živil krví nevinných žen a pokusil se mě zabít, ale taky tvrdil o mém bratrovi, že je Jack Rozparovač. To bylo neblaze proslulé jméno vyřinutého zabijáka odpovědného za vraždy ve Whitechapelu. Ale tyhle vraždy spáchal Samuel.

Samuel byl taky jedním z milenců Katherine. Katherine, upírka, jež svedla Damona i mě a zasela mezi nás svár, který trvá celá dvě desetiletí, nás oba přeměnila ve tvory, jimiž teď jsme. Samuel byl přesvědčený, že jsme jeho lásku zabili, a chtěl se nám pomstít. Bylo mu jedno, že jsem to nebyl ani já, ani Damon, kdo na ni nastražil past a upálil ji v kostele v Mystic Falls. Nikdy nám neuvěřil, že jsme se ji snažili zachránit. Samuel potřeboval někoho, kdo by za její smrt zaplatil, a vybral si nás. Vypadalo to, že ani celá léta, ani kilometry, ani oceán mě nezbaví Katherininu vlivu.

Ale tentokrát to bylo jiné. Vzpomínka na ni nás nerozdělila. Místo toho jsme se spojili proti Samuelovi. Podařilo se nám zabít jeho bratra Henryho dřív, než se náš souboj zvrátil špatným směrem. Ale Samuel Damona zajal. Věděl jsem, že kdyby chtěl, dokázal by ho ve vteřině zabít. Jediná věc, která teď Damona chránila před smrtí, byla Samuelova záliba v mučení a sadistických hrách. Musel jsem ho zachránit dřív, než se ho Samuel nabaží.

Nebál jsem se umřít. Ale, i když to bylo po všech těch letech sporů divné, bál jsem se zůstat na světě bez Damona. Můj bratr byl bezohledný, neomalený a destruktivní. A přesto mě během našeho pobytu v Londýně několikrát zachránil. S ním jsem mohl počítat, když už se nedalo věřit nikomu jinému. Je všechno, co mám.

Koneckonců, je mezi námi krevní pouto. A během své upíří existence jsem se naučil, že krev znamená život. Bez Damona by moje životní síla zeslábla. Musím udělat všechno, co je v mé moci, abych ho dostal zpátky...

1.

Když Samuel odvedl Damona, připadlo mi, že moje tělo opustila duše. Stejně jsem se cítil před dlouhými roky v Mystic Falls, když mou hrud' prorazila kulka z otcovy pušky: krátká chvíle bolesti, po níž následovala prázdnota.

Ale já nejsem mrtvý. A nedovolím, aby Samuel uprchl i s Damonem. Jakmile jsem se ujistil, že Cora je v pořádku, zhluboka jsem se nadechl a proskočil jsem oknem útulku U Magdaleny ven. Sklo se roztříštilo na kousky a jeden ostrý střep mi rozřízl tvář. Po kůži mi stékala krev, ale mně to bylo jedno.

„Damone!“ zařval jsem. Útulek byl prázdný, nikdo mě nemohl slyšet. Všichni jeho obyvatelé, sestry i kněží, odešli na půlnoční mši. Mně i Damonovi to vyhovovalo, protože jsme mohli připravit past na Samuela.

Měli jsme zbraně. Měli jsme plány. Měli jsme výhodu překvapení. A přesto jsme neuspěli. Připadlo nám, že nás Samuel úmyslně nechal, abychom se k němu dostávali blíž a blíž. Stejně jako jeho druhé já, Jack Rozparovač, který si po celém Londýně hrál s Metropolitní policií na kočku a myš.

Upíří rychlostí jsem běžel ulicemi města a naslouchal výkřikům, rvačkám, dokonce i namáhavému dechu. Čemukoliv, co by mě dovedlo k bratrovi. Věděl jsem, že to je k ničemu, ale musel jsem něco udělat. Damon mě přece zachránil před Samuelem. Zasloužil si, abych totéž udělal i já pro něj.

Proběhl jsem Dutfieldským parkem, zarostlým místem, kde jsme si s Damonem poprvé uvědomili, že nás někdo pronásleduje. Bylo by skoro romanticky spravedlivé, kdybychom Samuela zabili právě tady, pod kamennou zdí, na kterou napsal krví děsivý vzkaz, jímž nám dal na vědomí, že se chce pomstít. Ale nevšiml jsem si ničeho zvláštního. Jediné, co jsem slyšel, bylo pobíhání ve věrek ve křoví a hvízdání větru v holých větvích stromů.

Vyběhl jsem na nejvyšší bod v parku a rozhlédl se všemi směry. Viděl jsem elegantní katedrálu svatého Pavla, zlověstnou, tmavou stuhu Temže, která se vinula městem, i omšelé budovy kolem parku. Damon mohl být kdekoliv.

Dokonce mohl být mrtvý.

Strčil jsem ruce do kapes, otočil se a pomalu se vydal zpátky k útulku. Musel jsem mluvit s Corou. Společně na něco přijdeme. Během posledních pár týdnů jsme nedělali nic jiného, než že jsme sledovali Samuela, mysleli si, že jsme ho zajali, ale pak jsme se ocitli v ještě horší situaci než dřív.

Ještě než jsem dorazil k bráně útulku, zaslechl jsem tiché sténání: Cora. Když jsem na ni pomyslel, sevřelo se mi srdce. Nebyl jsem jediný, kdo postrádal člena rodiny. Samuel se zmocnil Cořiny sestry, Violet, a změnil ji v upíra. A Violet napadla vlastní sestru. Určitě to sténá Cora.

Do útulku jsem vlezl rozbitým oknem. V místnosti byl pořád cítit pach Henryho spáleného masa. Na podlaze byla louže krve, která se rozstříkla i po stěnách. Vypadalo to, jako kdyby se podzemní kancelář změnila v improvizovaný řeznický krámk.

Cora stála v rohu místnosti, ruku přitisknutou na ústech a sténala. Byla to nevinná dívka lapená do změti síti zla a beznaděje. Před pouhými čtrnácti dny Samuel změnil Violet v upíra. Od té chvíle dělala Cora vše, co bylo v jejích silách, aby ji zachránila. Dokonce pronikla do útulku U Magdaleny, protože Samuel byl jeho dobře známým dobrodincem. Jakmile zjistila, jak je Samuel s útlukem spojený, dobrovolně se rozhodla vydávat se za děvče v nesnázích, které hledá spásu u jeho dveří. To

ona vypátrala, že Samuel využívá jeho obyvatelky jako soukromou krevní banku. Taky pomáhala nastražit pasti na Samuela. Doufali jsme, že se nám podaří dostat do jeho blízkosti a odhalit jeho slabé stránky. Cokoliv, co by nám pomohlo porozumět jeho kruté krevní mstě obrácené proti nám. Rozparovač nespáchal vraždy kvůli krvi. Jako upíři umíme zabít rychle a čistě. Nemusíme vraždit, abychom získali potravu. Obzvlášť Samuel. Jako dobrodinec útulku U Magdaleny se mohl kdykoliv napít krve jeho obyvatel. Ovládl jejich mysl, ony mu nabídly své krky a pak na celou událost zapomněly. Přesto Samuel brutálně vraždil a rozřezával své oběti v ulicích Whitechapelu, jen aby mohl označit Damona jako vraha. Jeho motivace byla skryta v jednom hrozivém jméně: *Katherine*.

Kdysi se mi při vyslovení toho jména prudce rozbušilo srdce. Ale teď se mi strachem sevřelo. Katherine znamená taky Samuel a Samuel znamená zkázu. Jedinou otázkou je, kdy se zastaví. Až bude Damon mrtvý? Až umřu i já? Během našeho pátrání jsme ztratili Damona a byli jsme svědky toho, jak se Violet změnila v bezcitného, chladnokrevného zabijáka. Nejenže před chvílí surově zaútočila na mě a na Damona, ale taky zranila Coru. A co hůř, ona se od ní krmila. Těžko jsem si mohl představit zoufalství a zmatek, které cítila Cora, když stála v rohu místnosti.

Ale nemohl jsem se zabývat tím, co se stalo. Musím myslet na budoucnost a musím zachránit Damona.

„Tady nemůžeme zůstat. Pojdme domů.“ Náš domov byl v tunelu podzemní dráhy, kde jsme už týden přespávali.

Cora přikývla. Všimla si mojí rozříznuté tváře a v očích se jí mihl starostlivý výraz.

„Ty krvácíš,“ řekla.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl jsem prudce a utřel si krev dlaní. Tohle byla celá Cora. Znepokojovala ji moje bolest, když *ona* zápasila sama se sebou.

„Počkej, já ti pomůžu.“ Cora sáhla do rukávu šatů, vytáhla kapesník a jemně mi s ním otřela kůži. „Mám o tebe strach, Stefane. Musíš na sebe dávat pozor, protože...“ Odmlčela se, ale já věděl, na co myslela. *Protože v tuhle chvíli jsi všechno, co mám.* Přikývl jsem. Bylo jasné, že ani jeden nemáme co dodat.

Nadzvedl jsem Coru, aby mohla vylézt oknem útulku. Společně jsme se pomalu vlekli k západu, k našemu dočasnému domovu. Hvězdy nad námi zakryly mraky a mlha, ulice byly skoro prázdné. Lidé měli hrůzu z Rozparovače a tajuplný vítr, který hvízdal uličkami, dodával večeru zlověstný nádech. Jediné srdce, jež jsem slyšel bít, bylo Cořino, ale z novin jsem věděl, že v každé temné uličce jsou schovaní policisté, kteří pátrají po Rozparovači.

Je jasné, že přítomnost policie je zbytečná. Zatímco se její muži třásli na ulicích zimou a čekali na další útok Rozparovače, vrah byl zcela zaujatý důležitější zábavou: plánoval, jak bude mučit mého bratra.

Aspoň jsem doufal, že zatím jen plánuje a ještě Damona nemučí. Co když můj bratr právě teď křičí bolestí? Nebo ho Samuel prostě probodl kulem a hodil jeho mrtvé tělo do Temže? Bude ho týrat, nebo ho zabije? Situace byla bezvýchodná, ale já si v duchu přál, aby zvítězily Samuelovy sadistické sklony. Sice to prodlouží Damonovu bolest, ale my dostaneme šanci ho zachránit. Zvýší to naši nepatrnou naději.

Cora klopýtla a já natáhl ruku, abych ji zachytil. Byli jsme skoro doma. Zastavil jsem, abych se přesvědčil, že nás nikdo nesleduje, ale nikdo za námi nešel. V okolí vlastně nebyl vůbec nikdo. Nejspíš každého odradily cedule, které obklopovaly pracoviště kolem tunelu. Na všech stálo, že Metropolitní policie vstup přísně zakazuje.

Skočil jsem do tunelu a nezatěžoval se dopadem. Tohle byla jedna z výhod upírů: díky přirozené hbitosti jsem si byl jistý, že přistanu na nohách.

Pomohl jsem Coře slézt dolů a oba jsme se na sebe podívali. Navzdory šeru jsem viděl všechno, od špinavých stěn po každíčký kamínek na zemi. Cora několikrát mrkla, aby si její oči zvykly na nedostatek světla.

Najednou kolem našich nohou přeběhlo nějaké zvíře. Byla to krysa velká skoro jako malá kočka. Místo aby Cora uskočila vyděšeně stranou, popadla velký kámen a hodila ho po stvoření. Cupitání utichlo.

„Musíš se najíst,“ řekla naléhavě.

„Díky.“ Sehnul jsem se, zvedl ještě teplou mršinu, přiložil ústa k jejím chlupům a prokousl tenkou kůži. Celou dobu jsem si uvědomoval Cořin upřený pohled. Ale co pak to vadilo? To, že piju krev, ji nemohlo překvapit. Už viděla moje obnažené špičáky, viděla, jak bojuji s Henrym a Samuelem. Cítil jsem, jak mi v žilách proudí krysí krev, a uklidnil jsem se.

Když jsem zvíře úplně vysál, hodil jsem jeho mrtvé tělo na zem, utřel si hřbetem ruky ústa a nervózně se na Coru usmál. Naše přátelství se nepodobalo žádnému, jaké jsem zažil s člověkem od chvíle, co jsem se stal upírem. Nekrmil jsem se dokonce ani před Callie, když kdysi v New Orleans odhalila moji pravou totožnost. Schovával jsem před ní tesáky a maskoval svoje touhy, protože jsem chtěl, aby poznala jen moje lepší já. Ale Cora byla jiná.

„Stačilo to?“ zeptala se. Posadila se a zkřížila nohy pod šedé šaty, které byly umazané od krve a prachu. Kolem očí měla tmavé kruhy a špinavé šmouhy na tvářích splývaly s pihami. Zuby jí drkotaly. V posledních dnech se v Londýně ochladilo a v tunelu, kde se na stěnách srá-

žely kapky vody a ve tmě vířila šedá mlha, bylo obzvlášť mrazivo.

„Stačilo, díky. Jak ti je?“ zeptal jsem. Cítil jsem se hloupě, jakmile jsem ta slova vypustil z pusy. Jak jí mohlo být? Seděla na tom nejopuštěnějším konci tunelu. Právě zabila krysu a sledovala, jak jsem z ní vysál krev. Zradila ji její sestra upírka. Byla svědkem, jak jeden upír týrá druhého, viděla tělo spálené na popel. A i když všechno dělala z vlastní vůle, použili jsme ji jako návnadu v našem boji se Samuelem. Ale ten uprchl, nemilosrdně zabil dvě Cořiny kamarádky a jejich mrtvá těla nechal na Mitre Square. Co jsem asi tak mohl čekat? Jak se mohla cítit?

„Jsem živá,“ řekla Cora. „To podle mě něco znamená.“ Pokusila se o smích, ale znělo to jako chraplavý kašel. Poplácal jsem ji po zádech a překvapilo mě, když se ke mně naklonila a objala mě.

„Promiň, že jsem tě dostal do nebezpečí,“ řekl jsem. „Měl jsem vědět, že s Violet se nedomluvíme. Nikdy jsem neměl dovolit, aby ses s ní setkala.“ Oba jsme se vypravili za čarodějem Ephraimem a nechali ho pronést vyhledávací zaklínadlo, které nám pomohlo Violet najít. Tu jsme se snažili přesvědčit, aby opustila Samuela. Ale když jsme ji našli, neposlouchala nic z toho, co jsme jí říkali. Unesla Coru, která znovu skončila v útulku. Ten samý den jsme s Damonem proklouzli dovnitř, abychom zaútočili na Samuela.

„Nikdy bys mi nemohl zabránit jít za Violet,“ prohlásila Cora pevně. „Říkal jsi, že se změnila. Ale já kdesi uvnitř věřila, že to je pořád moje sestra. Teď už vím, že jsem se mýlila.“ Cora pokrčila rameny. Přikývl jsem, ale mrzelo mě, že moje předpověď se ukázala jako pravdivá.

„Byla jsem tak *hloupá*,“ řekla Cora a tvář se jí zkroutila hněvem. „Doufala jsem, že ji přesvědčím. Myslela jsem, že se změní. Ale z Violet v ní nezůstalo vůbec nic. Ona se ode mě *krmila*, Stefane. Pak mě přivedla do útulku a požádala správce Seavera, aby mě zamkl v té místnosti. Pokusila jsem se utéct, ale Seaver začal křičet, a najednou jsem byla v pasti.“ Coře se roztřásl spodní ret a po tvářích se jí kutálely slzy. Utřela si je hřbetem ruky a pevně sevřela rty.

„Musel použít nějaké zaklínadlo,“ pronesl jsem pomalu. Vzpomněl jsem si, jak malá a bezmocná mi Cora připadala v té místnosti v Magdalenině útulku. Určitě byla hrozně vyděšená.

„Musíme zajít za Ephraimem,“ rozhodl jsem se. Byl jsem si jistý, že jestli má Samuel pod kontrolou čaroděje, potřebujeme někoho, kdo vyváží jeho kouzla.

„Ne!“ vykřikla Cora. „Ephraima ne. Měla jsem z něj špatný pocit. Možná nás jeho kouzlo přivedlo k Violet, ale co když to byla past, kterou na nás nastražil společně se Samuelem? Co když celou dobu pracuje pro Samuela? Víme, že Ephraim bral v minulosti zakázky za nejvyšší

nabídku, a jak můžeme vědět, že v tom nepokračuje? Nemůžeme mu věřit,“ prohlásila Cora a vystrčila bradu. „Musíme vymyslet něco jiného.“

„No, potřebujeme *někoho*, kdo bude na naší straně a kdo umí čarovat. Jinak by měl Samuel proti nám výhodu,“ řekl jsem. Stoupl jsem si a začal přecházet sem a tam. Snažil jsem se vymyslet nějaký šikovný způsob, jak Samuela chytit do pastí a osvobodit mého bratra. Ale ještě jsem se cítil slabý a roztřesený a naprosto neschopný se soustředit. Krysí krev utišila můj hlad jen částečně.

„Asi by ses měl napít pořádné krve,“ poznamenala tiše Cora, jako kdyby mi četla myšlenky. „Jako tvůj bratr. Jako Samuel. Pak bys byl dost silný a přemohl ho, je to tak? Byl by to vyrovnaný boj, jak jsi říkal.“ Její oči se ve tmě zaleskly jako diamanty.

„Já nemůžu!“ vybuchl jsem nervózně. Uvolnil jsem všechno napětí, které jsem v sobě celou dobu držel. Můj hlas se odrazil od stěn tunelu a ozvěna zahlnala hlodavce do úkrytů. Před pár dny jsem v noci slyšel vzdálené mumlání a tlukot srdcí ostatních obyvatel tunelu. Dneska tu nikdo nebyl a já byl rád, že se odstěhovali. Hukot krve, která jim proudila v žilách, by byl příliš lákavý. Zhluboka jsem se nadechl, abych se uklidnil. „Nedokážu se kontrolovat,“ pronesl jsem klidněji. „Když pije lidskou krev Damon, je bystřejší a rychlejší. Když se krímím já, chci další krev. Nejsem schopný myslet logicky